

Dankwoord

Dankbaar ben ik, nu het proefschrift klaar is. Het is er min of meer noodgedwongen gekomen. De reumatoïde artritis (RA) heeft destijds mijn dierexperimenteel onderzoek aan de regulatie van de ademhaling tot stilstand gebracht. Gelukkig kon ik doorgaan met onderzoek, nu aan mijn reeds eerder begonnen onderzoek naar RA. Maar ik realiseerde me ook dat ik in zekere zin een vreemde (reumatische) eend in de (medisch fysiologische) bijt was geworden. Dankbaar ben ik dan ook dat mijn promotor, Hans Rasker, zich destijds over mij heeft “ontfermd”. Door de 150 km die tussen ons lag waren we veroordeeld tot gebruik van telefoon en vooral email. Hoewel letterlijk onzichtbaar, was je figuurlijk onder handbereik. Als mijn email niet onmiddellijk werd beantwoord wist ik dat je op reis was. Hans, jouw enthousiasme, aanspreekbaarheid, kennis en ervaring waren een grote steun voor me. Je hebt me op koers en op snelheid gehouden.

Ik ben de disciplinegroep Medische Fysiologie (en alle andere namen die de groep daarvoor had, tot aan de Animale Physiologie toe) dankbaar dat er in al die jaren geen enkel bezwaar is geweest tegen het onderzoek aan mijn “opgedrongen hobby”, zoals mijn broer Wim onze ziekte noemt. In tegendeel, veel collega’s leverden een bijdrage aan het onderzoek. Ik ben dr. H. Heemstra dankbaar dat hij me in 1976 de faculteit Geneeskunde heeft binnengehaald. Hiepkke, onderzoeker in hart en nieren, ik heb veel van je geleerd en ik ben er trots op dat jij mijn “baas” was. Al werden ze me op den duur te zwaar, ik heb veel plezier gehad aan onze experimenten en gesprekken. Mijn huidige “baas” en tweede promotor, Erik Boddeke, ben ik dankbaar voor zijn vertrouwen in me. Je liet regelmatig blijken dat je mijn onderzoek “zag zitten”. Je liet mij mijn gang gaan, zonder me aan mijn lot over te laten. Je volgde mijn werk op de voet, stimuleerde me en je kon op jouw directe manier mij duidelijk laten weten dat je er soms anders over dacht. Dankbaar ben ik ook al die andere collega’s, na zoveel jaren te veel om op te noemen, voor hun hulpvaardigheid en voor datgene dat maakte dat ik dagelijks met plezier naar Bloemsingel 10 kwam en naar Antonius Deusinglaan 1 kom. De namen van mijn (ex)kamergenoten wil ik graag noemen: Britta Küst, Rob Bakels, Jaap van der Leest en Marijn Post. Na het kluizenaarsbestaan aan de Bloemsingel ben ik blij met jullie gezelschap. De hectiek houdt me af en toe van mijn werk; en toch komt het mijn werk ten goede.

Dankbaar ben ik voor de hulp van Bob Nienhuis, niet alleen als reumatoloog tijdens mijn eerste ervaringen met RA, maar ook bij het prille begin van mijn onderzoek. Later heb je me gestimuleerd om gevonden effecten op mijn eigen RA te publiceren. Ook anderen die mij geholpen hebben om het lichaam dat dit proefschrift tot stand bracht in conditie te houden ben ik dankbaar. Met name noem ik mijn huidige reumatoloog Bouke Hazenberg, de chirurgen René Veth, Joop Konings en Auke de Boer, het “onderdak”, zowel op de reuma-afdeling van Beatrixoord als bij mijn zus Carrie en zwager Gerrit thuis. En niet te vergeten, Kees Toppen, die als fysiotherapeut nog steeds wekelijks datgene wat de reumatologen en chirurgen hebben bereikt, onderhoudt en versterkt.

Dankbaar ben ik voor hen die mijn, soms misschien te enthousiaste, onderzoeksverhalen hebben willen aanhoren: Gerrit van Straten, Casper Jongsma, Siep Sierdsema, Dirk de Vries, en mijn kinderen Niels, Martine en Janneke. Dank ook aan Gert Kraan, want al heb ik zelf veel aandacht aan de tekstverwerking en de lay-out van het boekje geschonken, pas na jouw minutieuze controle wist ik dat het echt in orde was. Verder ben ik dankbaar voor de soms essentiële steun van verstokte Apple® users, zoals Casper Jongsma en Carrie. Maïke, bedankt dat je mijn huishouding een beetje in het gareel hield.

Dankbaar ben ik voor mijn kinderen: Niels, bedankt dat je me nog net voor laat gaan. Sterkte met het klaarmaken van je proefschrift (ik weet wat dat inhoudt) en veel succes met je promotie. Martine en Janneke, ik kan me geen betere paranimfen voorstellen. Bedankt alvast voor het nog komende werk. Wim, broer van me, wij hebben beide RA, maar de RA heeft ons niet. Bedankt voor de weinige (genoeg voor goede verstaander) maar belangrijke woorden. Dankbaar ben ik, achteraf, voor de reumatoïde artritis die mij veel meer heeft gebracht dan alleen maar dit proefschrift. Zoals alle ogenschijnlijke tegenslagen in het leven, brengt ook ziekte je dichterbij datgene waar je het meest naar op zoek bent: dat wat je werkelijk bent.

Wiel

